ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΟΥ

Ένας νεαρὸς Ἰρλανδὸς μετανάστης ξεκίνησε κάποτε γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ὅταν δὲ τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε καὶ εἶδε ὅτι τὸ ὑπερωκεάνειο ἔπλεε στὴν μέση τοῦ ὠκεανοῦ ρώτησε ἕναν ἀπ' τοὺς ναῦτες τοῦ πλοίου.

— Δὲν μοῦ λές σὲ παρακαλῶ, πῶς κατορθώνετε καὶ βρίσκετε τὸ δρομο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήστε γιὰ νὰ φτασετε στὴν Ἀμερική ; Ὅλη ἡ θάλασσα εἶνε ὅμοια ;

Ἔπειτα δειχνοντας τὸ ἀφρισμένο αὐλάκι ποὺ ἄφηνε πίσω του τὸ πλοῖο προσθεσε :

— Ἂν ρωτᾶτε τοὐλάχιστον ἀνάποδα κ' ἀκολουθοῦσατε... τὸ αὐλάκι τοῦ πλοίου, θὰ τὸ κατελάβαινα '...

Ὅταν τὸ ὑπερωκεάνειο ἔφθασε στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἀγκυροβόλησε, ὁ Ἰρλανδος μετανάστης εἶδε νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπὸ την θαλασσα ἕνας δύσης ποὺχε βοωτήξει προ ὀλίγου. Τοτε ὁ μετανάστης εἶπε στους συντοξειδωτες του :

— Εἴδατε τί κουτοὶ ποὺ εἶμαστε ; Δὲν σκεφθήκαμε νὰ φορέσουμε κ' ἐμεῖς ἕνα κοστουμ σαν αὐτὸ (ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσε ὁ κολυμβητής). Ἔτσι θὰ χόμαστε κολυμπόντας ἀπ' τὴν Ἰρλανδία ὡς ἐδῶ καὶ θὰ εἴχαμε γλυτώσει τὰ ναῦλα '...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ μετανάστης, ἐπειδὴ ἄκουσε ὅτι τὸ κρυῦ σ ἰς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἦταν δυνατότερο ἀπ' τὴν Ἰρλανδία, ἔνραψε σ ην πατρίδα του, στοὺς συγγενεῖς του, νὰ τοῦ στείλουν ἕνα βαρὺ παλτό, τὸ ὁποῖο εἶχε ξεχασει νὰ τὸ πάρῃ μαζύ του. Καὶ ἐπρόσθετε στὸ γράμμα του :

«Γιὰ νὰ μὴ βαφαίνουν τὰ κουμπιά του καὶ πληρῶσε περισσότερο ταχυδρομικὰ κόψ ε τα καὶ βγάλτε τα σ ημ ία ἀπο τὶς τσέπες ! Ἔτσι θὰ λιγοστέψῃ τὸ βάρος τοῦ παλτοῦ καὶ θὰ πληρώσετε λιγώτερα ταχυδρομικά !..»

Ἐκεῖνος ζητοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ :

— Δὲ βαρυέσαι κυρία μου, τὴς ἔλεγε, ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔκαναν τὰ γρηγοκομεῖα καὶ τὰ ὀρφανοτροφεῖα κάτι ἤξεραν. Ὕστερα μιὰ καὶ δὲν μας μίλησαν, δὲν τὰ χαϊδέψαμε, δὲν τὰ γνωρίσαμε, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ λύπη ἡ σιδηρᾶς τους... Λησμόνησέ τα αὐτὰ τώρα, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφήσω.

— Δὲν εἶσαι τίμιος, του εἶπε ἐξαφνα. Δὲν ἄξιζες. ὅτι ἐγὼ σοῦδωκα.

— Ἐσὺ μοῦδωκες ἐμένα, ἀχάριστη, ἐφώναζε θυμωμένος. Ἡ ἐγὼ σὲ ἐμάζεψα ἀπ' τοὺς δρόμους ; Ἐσυ νὰ μιλᾶς γιὰ τιμὴ ! Ἐλησμόνησε, ποια εἶσαι ;

— Καλλιτερα νὰ ἤμουν μ' ὁποιον τύχαινε, φτάνει νὰ ἦταν σιμά μου τὰ παιδιά μου ! Κι' ἄρχισε νὰ κλαιῃ.

— Μὴν κλαις, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ὅ τι ἄλλο μοῦ ζητήσῃς εἶμαι πρόθυμος, αὐτὸ ὅμως δε γίνεται. Κι' αὐτο ποὺ θἄρθῃ θὰ το σιείλουμε ἐκεῖ ποὺ εἶνε καὶ τἄλλα. Ἄλλοι τὰ σκοτωνουν καὶ δεν παθαίνουν τίποτα. Ἐγὼ γνωρίζω τέτοιους ἀνθρώπους.

Ἐσώπασε ἡ δυστυχισμένη. Ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε τὸ πρωΐ στὴ δουλειά του, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ ἐκύτταξε στὸν κῆπο. Ἦταν ὁλανθισμένος. Ἐκύτταξε ψηλὰ στον οὐρανό, σὰν νὰ ἐζητοῦσε κάποια ἱερὴ ἀπάντησι στη γήϊνη ἀπορία της. Ἀχνὰ συννεφάκια ἔπλεαν στὸ δροσερὸ ἀεράκι καὶ τὸ οὐράνιο μυστήριο ἔμενε ἀτάραχο στην αἰωνια σιωπή του. Τῆς ἦλθε σαν σπαραγμος να φύγῃ ἀλλὰ ἐσκέφθηκε ποῦ νὰ πάῃ ἔσι. Ἐσυλλογίσθηκε να σωσῃ αὐ ὀ το παιδι ποὺ δεν τὸχε φέρει ἀκόμα στὸ φῶς. Ἔγυρψε τῆς ἀδελφῆς της τῆς παντρεμμένης. «Πάρτε με γιὰ λίγο καιρὸ Ἐβ ρέθηκα νὰ κάνω παιδια και νὰ τα μετω». Τὸ γράμμα ἐσιάλη, ἀλλὰ ἀπάντησις δὲν ἦλθε. Λησμονοῦνται μὲ ντροπὴ οἱ κακοὶ ξενητεμένοι.

Ὕστερα ἀὸ λίγες ἡμέρες σ' ἐκεινην τὴν ἐρημιὰ ἔγεννα πόλι ἡ ἴδιες προετοιμασίες. Ἡ μαμμὴ ἦλθε καὶ φαζύ της ἡ γυναῖκα τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ θὰ ἔπαιρνε κ' αὐτὸ τὸ παιδάκι.

Καὶ τῆς πήραν κ' αὐτὸ ἀληθινά, ἀλλ' ἀπ' τὴ μιὰ πόρτα ἔβγαινε τὸ δύστυχο πλασματάκι γιὰ τὸ ἀτιμωτικὸ του ταξειδι, κ' ἀπ' τὴν ἄλλη ἔφευγε ἡ μανα γιὰ ὁ αἰωνιο, νεκρὴ ἀὸ ἀσθενεια τοῦ τοκετοῦ. Κοινωνικὴ ἀνάγκη δὲν ἐπέτρεψε στὸν φίλο της ν' ἀκολουθήσῃ την κηδεία γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ κόσμος.

+ **Γερ. Βῶκος**

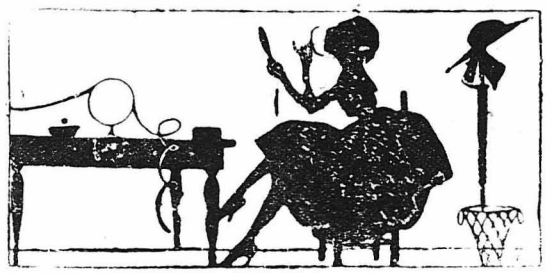

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος καὶ οἱ κόλακες. Ὁ θάνατος τῆς Μαρίας Θηρεσίας.— Ἡ μονη λύπη ποὺ προξένησε στὸ σύζυγό της. Ὁ Λουδοβῖκος 14ος, καὶ ἡ κολακεῖες τοῦ Μπουαλώ. Ἡ κηδεία τῆς Πομπαδούρ.— «Πολὺ ἄσχημο ταξεῖδι !.. »— «Ὁ βασιλεὺς δὲν συλλαμβάνεται ποτέ !...»— Ὁ ἔρως τοῦ Λουδοβικου 14ου πρός τὴν Μαντσίνι. — Δάκρυα καὶ θρῆνοι ἀποχωρισμοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 14ος ἐπεσκέφθη κάποτε τὸ τυπογραφεῖο τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐκεῖ ποὺ γύριζε τα διαφορα διαμερίσματα τοῦ τυπογραφείου εἶδε ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζι ἕνα φύλλο χαρτιοῦ καὶ ἕνα ζευγάρι ματογυάλλια. Πῆρε τὰ ματογυάλλια καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ χαρτι, τὸ ὁποῖον ἦταν ἕνας διθυραμβος ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ τὸν ὁποῖον προφανως ὁ διευθυντὴς τοῦ τυπογραφείου εἶχε ἐπίτηδες τοποθετησει ἐκεῖ, σὲ μερος ἐμφανές, γιὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ.

Ὁ Λουδοβικος ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσαν ἡ ἐξεζητημένες κολακεῖες ἄφησε ἀὸτομα στὸ τραπέζι τὰ ματογυάλλια λέγων :

— Εἶνε παρὰ πολὺ δυνατὰ ματογυάλλια. Κάνουν τὰ πράγματα νὰ φαίνονται **ὑπερβολικά** !...

***

Ὁ ἴδιος Λουδοβῖκος 14ος ὅταν πέθανε ἡ γυναῖκα του Μαρία Θηρεσία, την ὥρα τῆς κηδείας της εἶπε :

— Ὁ Θεος μὲ στερεῖ μιᾶς συζυγου, ἡ ὁποία σ' ὅλη της τὴν ζωὴ δεν με λύπησε ποτὲ παρὰ μονο σήμερα μὲ τὸν θανατό της !...

***

Ὅταν ὁ Μπουαλὼ, ποὺ ἦταν τρομερὸς αὐλοκόλαξ, παρουσιασε στὸν Λουδοβικο 14ο ἕναν διθύραμβο που εἶχε γράψει γιὰ τὴν διάβασι τοῦ Ρήνου, ὁ πνευματωδὴς, ἐκεῖνος βασιλεὺς τοῦ εἶπε :

— Εἶνε ὡραῖο. Ἀλλα θὰ μοῦ ἄρεσε περισσότερο ἂν μὲ ἐπαινοῦσατε λιγώτερο !...

***

Ὁ Ἐρρῖκος 4ος ποὺ ἐθεωρεῖτο ὁ πνευματωδέστερος τῶν βασιλέων, κάποτε που οἱ αὐλικοὶ του συζητοῦσαν περὶ ευτυχίας, εἶπε:

— Ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἐτησιο εἰσοδημα δέκα χιλιάδες λίβρες (φράγκα) καί που ποτὲ στὴν ζωή του δὲν ἄκουσε να γίνεται λογος γιὰ μένα !...

***

Ὅταν γινόταν ἡ κηδεία τῆς περιβοήτου εὐνοουμένης τοῦ Λουδοβίκου 15ου, μαρκησιας Πομπαδούρ, ἔβρεχε ραγδαίως. Ὁ Λουδοβῖκος κυτταξε τον οὐρανὸ καὶ εἶπε :

— Κρῖμα ! Ἡ μαρκησία δὲν θὰ ἔχῃ καθόλου καλὸν καιρὸ στὸ ταξεῖδι της !...

***

Στὸ 1111 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος 1ος εἶχε κηρύξει πόλεμο ἐναντίον τοῦ βασιλιῶς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου 1ου. Στὴν περίφημη δὲ μάχη τῆς Μπρενεβιλλ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Λουδοβίκος.

Σὲ μιὰ στιγμη ἕνας τολμηρος ἄγγλος ἱππότης ἁρπαξε ἀὸ τὰ ἡνία τὸ ἄλογο τοῦ Γάλλου Βασιλεως κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ θριαμβευτικά :

— Ἔπιασα τὸν βασιλέα !...

— Ὁ Λουδοβικος 1ος τοῦ κατέφερε τότε μιὰ δυνατὴ σπαθιὰ στὸ κεφάλι, που τὸν ἔκανε νὰ σωριασθῇ κατὰ γῆς και συγχρόνως τοῦ φώναξε θυμωμένα :

— Βλάκα ! Μαθε ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν συλλαμβάνεται ποτέ !...

***

Εἶνε γνωστὸ τὸ εἰδύλλιο τοῦ Λουδοβίκου 14ου μὲ τὴν ἀνηψιὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ του Μαζαρίνου, τὴν διάσημη Μαρία Μαντσίνί ἡ ὁποία μάλισια ἐλπιζε, ὅτι ὁ Λουδοβικος θὰ τὴν ἐνυμφεύετο.

Ὁ δαιμονιος ὅμως Μαζαρῖνος δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένος νὰ ἐπιτρεψῃ τὸν γάμο αὐτό, γιατι ἤξερε ὅτι δὲν θὰ εἶχε καλὲς συνέπειες γιὰ τὴν πολιτικὴ τῆς Γαλλίας. Γιὰ νὰ θέσῃ λοιπὸν τέρμα στὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο εἰδύλλιο, ἀνάγκασε τὴν ἀνηψιά του νὰ φύγῃ ἄρον ἄρον ἀπ' τὸ Παρίσι.

Καὶ ἡ δαιμονισμένη ἐκεῖνη γυναῖκα, ποὺ ἔβλεπε τὰ ὄνειρά της νὰ διαλύονται, λίγην ὥρα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἐνῶ ἀποχαιρετοῦσε τὸν Λουδοβικο, τοῦ φωναξε κλαίοντας :

— Σεῖς μὲ ἀγαπᾶτε ! Σεῖς εἶσθε ὁ Βασιλεύς ! Καὶ ὅμως μὲ διώχνουν, φεύγω μακρυά'σας !...

Ὁ Βασιλεὺς ὅμως ἐσιώπησε...